

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **T. T. T.**, státní příslušník Vietnamu
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018, č. j. MV-147714-6/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2017, č. j. OAM-3099-78/PP-2015. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- I. podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu,
- II. podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce ve výpovědi uvedl nepravdivé skutečnosti,
- III. pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že se správní orgány dopustily závažného procesního pochybení, když jako hlavní důkaz použily úřední záznam o podání vysvětlení M. Š. jako osoby podezřelé v rámci řízení KRPP-82090-8/ČJ-2011-030020 dne 3. 2. 2012. Žalobce nebyl účastníkem tohoto řízení, nemohl tedy být účasten podání vysvětlení, nemohl se k protokolu vyjádřit ani klást doplňující otázky či výpověď zpochybnit. Tím byla závažně porušena práva žalobce a v důsledku toho došlo i k porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány navíc nahlížely na výpověď M. Š. jako na nevyvratitelný fakt a užily ji jako měřítko pravdivosti vícero výpovědí žalobce a jeho družky bez toho, aby paní M. Š. předvolaly k výsledku a daly žalobci možnost její výpověď zpochybnit. K tomu žalobce odkázal na žalobu o rozvod manželství, kterou dne 8. 2. 2010 podala paní M. Š., a kde okolnosti uzavření sňatku a následného soužití popisuje naprosto odlišně. Dále uvedl, že součástí spisového materiálu je i protokol o jednání Okresního soudu Plzeň o popření otcovství ze dne 3. 10. 2011, na který správní orgán I. stupně několikrát odkazuje, přičemž ale pomíjí fakt, že i zde paní M. Š. uvedla mnoho skutečností v rozporu s žalobou o rozvod manželství a s protokolem o podání vysvětlení ze dne 3. 2. 2012. I v tomto případě se jedná o důkaz použitý v rozporu se zákonem a právem žalobce na spravedlivý proces. Uzavřel, že správní orgán výše uvedeným postupem porušil § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když sice hodnotil důkazy podle své úvahy, ale nepřihlédl v řízení ke všemu, co vyšlo najevo, a zejména § 3 správního řádu, neboť se jeho rozhodnutí zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Byla rovněž porušena zásada, že v pochybnostech rozhoduje správní orgán ve prospěch účastníka řízení.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že k jednání, které správní orgán I. stupně hodnotí jako obcházení zákona dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, došlo v roce 2004, tedy téměř před čtrnácti lety, a vztahovalo se k úplně jinému řízení, a to k řízení o povolení k trvalému pobytu. Tvrdil, že i kdyby se obcházení zákona dopustil, nelze toto mít za důvod k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, neboť se obcházení zákona nedopustil s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. V předmětném řízení se žalobce obcházení zákona nedopustil. Namítal, že odůvodnění napadených rozhodnutí neposkytuje odpověď na otázku, jakým způsobem se měl žalobce konkrétně dopustit obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Správní orgány vytýkají žalobci následující:
 - a) Žalobce měl údajně uzavřít účelový sňatek s M. Š. Dle žalobce tato část odůvodnění nemá se vztahem k nevlastní dceři, kvůli které o přechodný pobyt žádal, jakoukoli souvislost. Tvrdil, že nebyl prokázán úmysl žalobce získat povolení k přechodnému pobytu nekalým způsobem. Žalobce sňatek s paní M. Š.

neuzavřel s cílem obejít zákon kvůli získání přechodného pobytu. Okolnosti manželství s paní M. Š. u jsou tedy pro posouzení žádosti o přechodný pobyt s jeho nevlastní dcerou, V. T. T., absolutně irelevantní. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, sp. zn. 46 A 2/2015-46.

- b) a c) V další části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je shrnut průběh řízení o správním vyhoštění. Namítal, že z celé této pasáže není jasné, co konkrétně na proběhlém řízení o správním vyhoštění by mělo být považováno za obcházení zákona či účelové jednání, když toto správní řízení bylo zastaveno, neboť správní orgán shledal rodinnou vazbu žalobce a jeho nevlastní dcery jako vztah s občanem EU obdobný vztahu rodinnému dle §15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
- d) Do protokolu sepsaného v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu měl žalobce uvádět nepravdivé skutečnosti. Nepravdivost uváděných skutečností však byla posuzována pouhým srovnáním s nezákonně použitým důkazem - výpovědí paní M. Š. Některé nesrovnalosti protokolu o výsledku navíc žalobce uvedl na pravou míru v odvolání, přičemž se jednalo o nesrovnalosti způsobené tlumočením, pokládáním dotazů umožňujících vícero výklad a dlouhým časovým odstupem od zjišťované doby. Tyto nesrovnalosti nelze napravit při seznámení s protokolem po konzultaci s tlumočnickem, neboť jestliže byla určitá otázka přetlumočena a pochopena určitým způsobem, pak ani při opětovném přetlumočení nebude pochopena jinak. Jestliže správní orgán chápe svou otázku jinak, než vyslýchaný, pak se nejedná o účelové uvádění nepravdivých informací, ale o omyl či nedorozumění o předmětu otázky. Namítal, že tento důvod nelze podřadit pod skutkovou podstatu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť na tyto případy pamatuje zákon v § 87e odst. 1 písm. d) a pojmy „obcházení zákona“ a „uvádění nepravdivých skutečností“ nelze libovolně zaměňovat či směšovat.
- e) Žalovaný argumentuje protokolem o jednání Okresního soudu Plzeň - sever, který je použit v rozporu se zákonem (viz výše), navíc obsahuje podstatné rozpory s jinými známými vyjádřeními paní Š.
- f) K tvrzení žalovaného, podle kterého žalobce po zrušení povolení k trvalému pobytu nevycestoval z ČR, namísto toho podal žádost o přechodný pobyt, žalovaný uvedl, že mu není jasné, v čem spatřuje žalovaný obcházení zákona, když bylo v řízení prokázáno, že se svou družkou a nevlastní dcerou sdílí společnou domácnost a vede rodinný život, přičemž tehdejší znění zákona umožňovalo podání žádosti o přechodný pobyt i z výjezdního příkazu nebo neoprávněného pobytu.
- g) K poukazu správních orgánů na skutečnost, že deset let před vydáním rozhodnutí byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu, žalobce namítal, že správní orgány nijak neuvádí, jakou má tato skutečnost souvislost s tvrzeným obcházením zákona. Jen těžko si lze představit, že by žalobce páchal trestnou činnost porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.
- h) Konečně tvrdil, že správní orgány nepravdivě a v rozporu se svými zjištěními uvedly, že žalobce navázal vztah s družkou a její dcerou až poté, co vyčerpал

všechny možnosti, jak si zajistit pobyt na území ČR. Žalobce však stejně jako jeho družka do protokolu shodně uvedli, že vedou společnou domácnost od roku 2008.

Shrnu, že žádný z předložených důvodů sám o sobě ani ve vzájemné souvislosti uspokojivě neodůvodňují závěr, že došlo ze strany žalobce k obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Ve vztahu k žádosti o přechodný pobyt nebylo prokázáno obcházení zákona, natož úmysl žalobce obcházením zákona získat povolení k přechodnému pobytu, nebyla tedy naplněna skutková podstata § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a napadená rozhodnutí jsou v tomto nepřezkoumatelná a nezákonná.

4. Ve třetím žalobním bodu žalobce nesouhlasil s tvrzením správních orgánů, že dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedl jakékoli nepravdivé skutečnosti. Zopakoval, že správní orgány při určování „pravdy“ vycházely z nezákonně použitých důkazů - úředního záznamu o podání vysvětlení paní Š. a protokolu o jednání Okresního soudu Plzeň o popření otcovství ze dne 3. 10. 2011. Tyto důkazy zachycují tvrzení osoby, která nemá jakýkoli vztah k řízení o projednávané žádosti a ani nebyla jako svědek v řízení vyslechnuta. Obě tato vyjádření jsou v mnoha věcech vzájemně rozporná a rovněž rozporná s tvrzením téže osoby v rozvodovém řízení. Tvrdil, že výpovědi paní Š. neskýtají žádnou záruku pravdivosti a neměly by tak mít vyšší důkazní sílu než výpovědi žalobce a jeho družky. Tvrdil, že co u výsledku uvedl, je pravda a pokud se jeho výpověď v některých bodech rozchází s tím, co měla uvést paní M. Š., pak nelze bez dalšího dokazování uzavřít, že žalobce lže. Správní orgány pro ověření pravdivosti vyjádření paní M. Š. nepořídily žádné podpůrné důkazy. V návaznosti na výše uvedené měl žalobce za to, že nedošlo ke spolehlivému zjištění materiální pravdy.
5. Žalobce trval na námitce ohledně nejednoznačnosti některých otázek a možných nepřesností vzniklých tlumočením. Dle žalobce z toho, že správní orgány některé své otázky či odpovědi žalobce interpretují jinak, než jak je žalobce při výsledku pochopil či jak své odpovědi myslel, rozhodně nelze vyvodit závěr, že by žalobce úmyslně uváděl nepravdivé skutečnosti. K tomu, aby správní orgány mohly takový závěr učinit, musí být nepravdivost určité tvrzené skutečnosti nade vší pochybnost prokázána, a předmětná otázka musí být položena tak, aby neposkytovala možnost dvojího či vícero výkladu. Jednou z odpovědí, kterou správní orgán považuje za lživou, je odpověď na otázku „Z manželství s paní S. se vám narodily děti?“. Otázka je v protokolu uvedena v tomto znění, není tedy pravdou, že „otázka nebyla položena, zda se mu (žadatel) narodily děti během manželství, ale zda se z manželství s paní S. narodily děti.“ Žalobce neměl žádný důvod zapírat narození dětí jeho bývalé manželky. Otázce však porozuměl v tom smyslu, zda má on sám děti z manželství s paní S. Odpověděl pravdivě, že nemá, neboť není ani biologickým ani právním otcem těchto dětí. Tuto jeho odpověď tedy nelze považovat za nepravdivou. Podobně by si mohl položenou otázku vyložit i rodilý mluvčí, přičemž možnost zkreslení interpretace při komunikaci skrze tlumočníka pravděpodobnost odlišného výkladu otázky podstatně zvyšuje. Ze stejných důvodů nelze považovat za nepravdivou odpověď žalobce na otázku „Manželství s paní S. bylo vaše jediné?“. Žalobce neměl důvod své předchozí manželství zapírat. Otázce porozuměl tak, zda v dané době to bylo manželství jediné. Tvrdil, že se správní orgán I. stupně dopustil účelové lži ohledně znění otázky týkající se počtu dětí narozených z manželství s paní Š.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že není rodinným příslušníkem nezl. V. T. T., občanky ČR. Tvrdil, že tento závěr nemá oporu ve spisovém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

materiálu, neboť naprostá většina nashromážděných důkazů svědčí ve prospěch žalobce, tedy že žalobce nahrazuje nevlastní dceři otce a je tedy rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomuto závěru dospěly nezávisle na sobě jak cizinecká policie v řízení č. j. KRPA-81949/ČJ-2015-000022, tak příslušný OSPOD. I z protokolů o výsleších žalobce a jeho družky a z provedených pobytových kontrol vyplývá, že spolu s výše uvedenou nezletilou a dalším dítětem vedou společnou domácnost a že žalobce zajišťuje děti materiálně a v rámci svých časových možností o ně i pečuje. To, že žalobce nevěděl některé podrobnosti o nezletilé, neznamená, že spolu nemají rodinný vztah obdobný vztahu otec-dcera. Absence těchto vědomostí je způsobena tím, že rodiče platí svým dětem chůvu, která za ně některé věci vyřizuje, což je v konečném důsledku pozitivní s ohledem na jazykovou a kulturní integraci dětí do české společnosti. Dle žalobce nelze vyvozovat jakékoli závěry ohledně vztahu žalobce a výše uvedené nezletilé z toho, že biologický otec nezletilé, se kterým se nezletilá nestýká, nebyl zbaven rodičovské odpovědnosti. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je dle žalobce znát, že se správní orgány soustředily pouze na nepřesnosti ve výpovědi žalobce, ale nevzaly v potaz fakt, že mnoho podrobností ze života nezletilé žalobce věděl a se svou družkou shodně uvedli mnoho skutečností dosvědčujících pevnost, trvalost a intenzitu vztahu žalobce a jeho nevlastní dcery.

7. Namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť nikterak nezdůvodnil, proč považuje rozhodnutí za souladné s nejlepším zájmem dítěte navzdory tomu, že OSPOD došel k jinému závěru. To, jestli je žalobce rodičem nezletilé může mít vliv toliko na posouzení souladu rozhodnutí s čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a nikoli na posouzení souladu s čl. 3 odst. 1 této úmluvy.
8. Uzavřel, že ve věci posouzení rodinné vazby žalobce a jeho nevlastní dcery se žalovaný dopustil porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Došlo i k porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nepostupoval obdobně jako v jiných obdobných případech, § 3, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a § 4 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán neumožnil žalobci uplatnit své právo a oprávněný zájem na soužití s rodinou, zejm. s nezl. V. T. T.. V důsledku těchto pochybení došlo k vydání rozhodnutí, které nemá oporu ve spisovém materiálu, a tyto rozpory nebyly řádně zdůvodněny v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Tyto procesní vady mají podstatný vliv na výsledek řízení.
9. V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí co do zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný nereagoval na obsah odvolání, když uvedl, že se správní orgán I. stupně s posouzením přiměřenosti vypořádal a s jeho závěry souhlasí. Dle žalobce se však správní orgány s přiměřeností svých rozhodnutí nevypořádaly, neboť se soustředily pouze na ty okolnosti, které svědčí v neprospěch žalobce, ale nevzaly v potaz ty okolnosti, které svědčí v jeho prospěch. Z faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců si k posouzení vybraly ty, které žalobce naplňuje hůře a naprosto ignorovaly ty, které naplňuje lépe. Opět se tedy dopustily porušení § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce i v tomto případě trval na tom, že došlo k porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť zamítnutí žádosti žalobce fakticky znamená nutnost vycestování žalobce a tedy rozdělení rodiny, oddělení žalobce od jeho družky, jejich společného dítěte a jeho nevlastní dcery. V této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2012 ze dne 6. 8. 2013. Navíc správní orgán neprovedl v souvislosti s posuzováním zásahu vůbec žádné dokazování, zčásti staví na zjištěních z průběhu řízení, a ve zbytku ho staví na naprosto nepodložených domněnkách

10. Uzavřel, že nelze přijmout argument žalovaného, že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění, když i tato možnost je schopna zapříčinit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalobce žije se svou současnou rodinou a se svou družkou, dítětem a nevlastním dítětem tvoří společnou rodinnou domácnost. Není tedy pravda, že se současně posuzovanou žádostí snaží pouze účelově za každou cenu získat pobytové oprávnění.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při ústním jednání konaném dne 3. 5. 2021 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Nad shora uvedené právní zástupce žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 5 Azs 168/2019-51.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
 - Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.
 - Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
 - Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. K prvnímu žalobnímu bodu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 5 Azs 168/2019-51. Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. MV-5846-6/SO-2014, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2013, č. j. OAM-828-58/ZR-2012. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu účelovým uzavřením manželství. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval povahou protokolu o jednání před Okresním soudem Plzeň sever v řízení o popření otcovství a dále úředním záznamem o podání vysvětlení M. Š. V případě protokolu o jednání před Okresním soudem Plzeň sever Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobce měl možnost na výslech M. Š. bezprostředně reagovat, neboť se jej účastnil. Zároveň však konstatoval, že tento protokol prokazuje, že M. Š. učinila určitá skutková tvrzení, nikoliv však to, že tato tvrzení jsou pravdivá. Dle Nejvyššího správního soudu tak protokol o jednání před Okresním soudem Plzeň sever v řízení o popření otcovství nepostačuje k závěru, že žalobce uzavřel manželství s M. Š. za účelem zisku povolení k trvalému pobytu na území ČR.
17. Pokud pak jde o úřední záznam o podaném vysvětlení Policie ČR ze dne 3. 2. 2012, Nejvyšší správní soud uvedl, že tento záznam mohl sloužit ke zvážení, zda by eventuálně byla svědecká výpověď M. Š. v řízení o zrušení trvalého pobytu relevantní. Následné použití předmětného úředního záznamu jakožto důkazního prostředku však bylo v rozporu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť úředním záznamem o podaném vysvětlení nelze nahrazovat svědeckou výpověď. Použití úředního záznamu jakožto důkazního prostředku ve správním řízení tak dle Nejvyššího správního soudu není možné.
18. V projednávaném případě nemá soud žádný důvod odchylovat se od závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 18. 10. 2019, č. j. 5 Azs 168/2019-51. Žalobce napadal použití zcela totožných listin, které byly podkladem rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013, č. j. OAM-828-58/ZR-2012. Napadená rozhodnutí jsou v části, kterou byla zamítnuta žádost žalobce o povolení přechodného pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, založena právě na závěrech žalovaného učiněných v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, respektive na protokolu o jednání před Okresním soudem Plzeň sever a dále na úředním záznam o podaném vysvětlení Policie ČR ze dne 3. 2. 2012. Protokol o jednání před Okresním soudem Plzeň sever však sám o sobě nepostačoval k přijetí závěru, že žalobce uzavřel manželství s M. Š. za účelem zisku povolení k trvalému pobytu. Úřední záznam o podání vysvětlení pak nebylo možné jako důkaz v předmětném správním řízení použít. S ohledem na uvedené soud shledal první žalobní bod důvodným.
19. Soud se nezabýval druhým a třetím žalobním bodem, ve kterých žalobce rozporoval splnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, neboť by to bylo vzhledem ke zjištěním soudu, které učinil v rámci prvního žalobního bodu nadbytečné.
20. Dále se soud zabýval otázkou, zda v případě, kdy dva ze tří důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt z hlediska soudního přezkumu neobstojí, je na místě se zabývat posledním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce, přičemž dospěl k závěru o nezbytnosti soudního přezkumu tohoto důvodu. Přestože totiž správní orgány shledaly k zamítnutí

žádosti 3 důvody, k zamítnutí žádosti žalobce postačuje každý jednotlivý důvod samostatně. Jinými slovy k zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt postačuje naplnění byť jen jednoho důvodu, nikoliv kumulativní splnění všech důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce. Zároveň důvod zamítnutí žádosti žalobce o vydání k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců vychází ze samostatných skutkových zjištění, která nemají žádný základ v protokolu o jednání před Okresním soudem Plzeň sever a dále v úředním záznamu o podání vysvětlení M. Š. Soud se tak zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí v části, ve které byla zamítnuta žádost žalobce o vydání k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, ob stojí při soudním přezkumu z hlediska žalobcem uplatněných námitek.

21. Soud nepřisvědčil čtvrtému žalobnímu bodu. Předně soud uvádí, že ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je to právě žadatel o přechodný pobyt, který je povinen hodnověrně doložit, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a dále že s ním žije ve společné domácnosti. Obě uvedené podmínky musejí být splněny kumulativně. Správní orgány v projednávaném případě nezpochybňovaly, že žalobce a nezl. V. T. T. spolu žijí ve společné domácnosti, když tato skutečnost vyplynula z šetření OSPODu a pobytového šetření, nikoliv z žalobcem předložených dokladů. Správní orgány rozporovaly pouze existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému mezi žalobcem a nezl. V. T. T..
22. Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žádost žalobce nesplňovala zákonem stanovené náležitosti. Z uvedeného důvodu byl žalobce výzvou ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM-3099-12/PP-2015, vyzván, aby doložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU. V odůvodnění uvedené výzvy správní orgán I. stupně uvedl, že žalobcem doložené doklady (osvědčení o státním občanství nezl. V. T. T. a kopie jejího cestovního dokladu) neprokazují sdílení společné domácnosti a ani trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Zároveň bylo žalobci sděleno, že k prokázání uvedených skutečností je možno předložit nájemní smlouvu, evidenční list ze správy nemovitostí, ze kterého bude zřejmé, že ve společné domácnosti žije žalobce s občanem ČR tak dlouho, že lze sdílení společné domácnosti považovat za trvalé, a že jedním z dokladů mohou být také společné fotografie, ze kterých musí jasně vyplývat, že byly pořízeny v průběhu vztahu a musí z nich být zřejmé, jaké osoby jsou na nich zachyceny. Současně byl žalobce poučen o následcích nepředložení příslušných dokladů i o následcích toho, že doklady nebudou splňovat požadavky stanovené zákonem. K uvedené výzvě žalobce předložil devět blíže nepopsaných fotografií.
23. Dle náhledu soudu žalobce neprokázal, že má s nezl. V. T. T. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobcem předložené doklady (osvědčení o státním občanství nezl. V. T. T. a kopie jejího cestovního dokladu) jsou totiž schopny prokázat to, že nezl. V. T. T. je občankou ČR. Tyto doklady však nedokládají jakýkoliv citový vztah mezi žalobcem a nezl. V. T. T.. Citový vztah mezi žalobcem a nezl. V. T. T. neosvědčují ani žalobcem předložené fotografie. Fotografie neobsahují datum, neuvádí, kdo je na nich zachycen, kde byly pořízeny a jaký „výjimečný“ okamžik mají zachycovat. Na jedné z fotografií není žalobce vůbec zachycen. Dvě fotografie byly pravděpodobně pořízeny ve Vietnamu v jeden den. Šest z uvedených fotografií je pořízeno v obchodních centrech, přičemž vzhledem k totožnému oblečení byly tyto vytvořeny ve dvou různých dnech a ve stejném časovém

období (děti na těchto fotografiích jsou věkově přibližně stejně staré, přestože dle tvrzení žalobce má vztah trvat od roku 2008). Žalobcem předložené fotografie tak o vztahu žalobce s nezl. V. T. T. a jeho trvalosti nic nevypovídají. Na existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému nelze usuzovat ani z provedené výpovědi žalobce, případně družky žalobce. Z těchto výpovědí vyplynulo pouze to, že žalobce vozí nezl. V. T. T. která chodí do čtvrté třídy, o nezletilou se však převážně stará paní Eva, se kterou tráví i víkendy, přičemž žalobce se většinu času věnuje podnikání. Žalobce neznal jméno otce nezl. V. T. T., název školy, jméno třídní učitelky či jméno praktické lékařky. Ani v tomto případě žalobce neuvedl žádné bližší informace, ze kterých by bylo možno dovozovat jakýkoliv bližší vztah mezi žalobcem a nezl. V. T. T..

24. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal v souladu s § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a odst. 3 písm. b) tohoto zákona, že mezi ním a nezl. V. T. T. existuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, ač tak bylo výhradně na něm.
25. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, podle kterého skutečnost, že je rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dokládá zpráva OSPODu. Dle náhledu soudu ze „zprávy o poměrech - nezl. V. T. T.“ sice vyplývá, že žalobce během předem ohlášené kontroly a za přítomnosti žalobcem zvoleného tlumočníka OSPODu uvedl, že nezl. V. T. T. zná od jejího útlého dětství, že tato jej považuje za svého otce a oslovuje ho tak. Žalobce však ani v tomto případě své tvrzení nikterak nedoložil a rovněž ani neuvedl jakékoliv bližší údaje, ze kterých by bylo možno usuzovat na citovou vazbu mezi nezl. V. T. T. a žalobcem. OSPOD se v předmětné zprávě skutečnou existencí vztahu mezi žalobcem a nezl. V. T. T. nikterak nezabýval, když vlastní zjištění OSPODu se vztahuje výhradně k materiálnímu zabezpečení nezletilých dětí.
26. Pokud jde o řízení vedené Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-81949/ČJ-2015-000022, ze kterého má dle žalobce rovněž vyplývat, že je rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že správní orgán sice v uvědomění ze dne 28. 9. 2015 žalobci přiznal status rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zároveň však tento závěr nikterak blíže neodůvodnil. Ani v tomto řízení pak žalobce s výjimkou tvrzení, že s nezl. V. T. T. žije ve společné domácnosti, neuvedl, žádné informace, ze kterých by bylo možno dovozovat bližší vztah mezi ním a nezl. V. T. T.. V projednávaném případě naproti tomu správní orgány přezkoumatelným způsobem uvedly, na základě jakých zjištění dospěly k závěru, že tomu tak není. S ohledem na uvedené neshledal soud odkaz na toto řízení relevantní.
27. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které se žalovaný nevypořádal s námitkou porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se uvedenou námitkou zabýval (viz strana 6 napadeného rozhodnutí odst. 3), přičemž žalobci sdělil, byť velmi stroze, z jakého důvodu neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě zjištění, že žalobce není rodičem nezl. V. T. T. a dále, že jejich oddělení nemůže být v rozporu se zájmem nezletilé, který by odporoval uvedenému úmluvě. Soud podotýká, že rovněž námitka žalobce formulovaná v podaném odvolání byla stručná, když se omezila pouze na obecné tvrzení, že správní orgán nerespektoval zájem dítěte, ani své rozhodnutí nerespektovat zájem dítěte nikterak neodůvodnil. Za situace, kdy žalobce není rodičem nezl. V. T. T., žalobce neprokázal k nezl. V. T. T. existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a ani neuvedl, jaký zájem nezl. V. T. T. správní orgány nerespektovaly, soud ve způsobu vypořádání námítky žalobce neshledal pochybení žalovaného. Poukaz žalobce na závěry OSPODu neshledal soud relevantní, neboť předmětná zpráva se posouzením zájmu nezl. V. T. T. nezabývala, když pouze opakuje to, co žalobce, případně jeho družka OSPODu sami uvedli při předem ohlášené kontrole (viz výše).

28. Na základě všech shora uvedených skutečností soud nepřisvědčil zcela obecným tvrzením žalobce o porušení § 50 odst. 4, § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 a § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce porušení výše uvedených ustanovení správního řádu nikterak blíže nerozvedl, když se omezil na prosté konstatování o jejich porušení. Tedy např. nesdělil, k jakým konkrétním skutečnostem žalovaný nepřihlédl, s jakým konkrétním ustanovením žalovaný postupoval v rozporu, v jakých obdobných případech žalovaný postupoval odlišně, na základě jakých skutečností a důkazů dovozuje, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav nebo že žalobci nebylo umožněno uplatnit jeho právo a oprávněný zájem. Dle náhledu soudu z napadených rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, na základě jakých skutečností a důvodů a jakou úvahou dospěly správní orgány k závěru, že žalobce neprokázal, že mezi ním a nezl. V. T. T. existuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. S hodnocením správních orgánů, které má podklad ve skutkovém stavu zachyceném ve spisovém materiálu předloženém žalovaným, se soud v plném rozsahu ztotožňuje.
29. Rovněž pátý žalobní bod neshledal soud důvodným. K povinnosti správních orgánů zabývat se přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života odkazuje zdejší soud na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017-35. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců“*.
30. Dle náhledu soudu se správní orgány námitkou nepřiměřenosti zásahů do rodinného a soukromého života žalobce zabývaly. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, na které odkázal. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobce je partnerem občanky Vietnamu a otcem nezletilé občanky Vietnamu, které mají na území ČR povolen trvalý pobyt, přičemž se žalobce cítil být rodinným příslušníkem nezletilé občanky ČR. Správní orgán I. stupně pak poukázal na to, že žalobci bylo odepřeno právo přechodného pobytu, nikoliv správní vyhoštění nebo trest vyhoštění. Žalobce může požádat o udělení víza do ČR. Vyživovací povinnost může žalobce plnit ze zahraničí, přičemž v kontaktu s partnerkou a dcerou může být prostřednictvím elektronické komunikace. Pro zajištění krátkodobého kontaktu může žalobce využít institutu krátkodobého víza, případně si v případě změny okolností podat novou žádost o povolení k trvalému pobytu. Dále pak správní orgán poukázal na to, že budoucí život není nutno vázat na území ČR. Správnímu orgánu I. stupně nebyly známy ekonomické, sociální a kulturní vazby žalobce, respektive to, že by se žalobce do kulturního dění na území ČR jakkoliv zapojoval. Závěrem pak správní orgán I. stupně

poukázal na nález Ústavního soudu, podle kterého je svrchovaným právem každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců.

31. Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgány posouzením přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zabývaly, provedly zhodnocení tohoto zásahu, přičemž jejich závěry vycházejí ze zjištěného skutkového stavu věci. Soud se s uvedenými závěry ztotožňuje. V projednávaném případě nebyla prokázána mezi žalobcem a nezl. V. T. T. existence vztahu obdobného vztahu rodinnému a nelze tak mluvit o nepřiměřenosti zásahu do práv nezl. V. T. T.. Žalobce pak v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě poukazoval zcela obecně na to, že žije společně se svojí družkou, dítětem a nevlastním dítětem a tvoří společnou domácnost. Žádné konkrétní bližší informace k nepřiměřenosti zásahu neuvedl, ač tak bylo výhradně na něm. S ohledem na uvedené neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
32. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, nepovažuje soud za relevantní, neboť se Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy došlo ke zrušení povolení trvalého pobytu, nikoliv kdy byla zamítnuta žádost žalobce o přechodný pobyt. Zatímco v případě zrušení povolení k trvalému pobytu jsou správní orgány povinny se zabývat přiměřeností zásahu podle § 174a zákona o pobytu cizinců, v případě žádosti o přechodný pobyt se povinnost zabývat zásahem do soukromého a rodinného života odvíjí od tvrzení cizince, tj. žalobce. Žalobce žádné konkrétní skutečnosti k zásahu do rodinného a soukromého života neuvedl (viz výše). Za uvedeného stavu věci soud shledává způsob, jakým se správní orgány se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly, dostatečným.
33. Rovněž odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, neshledal soud relevantní pro projednávaný případ, a to vzhledem k odlišné skutkové situaci. V případě, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud, bylo posuzováno rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoliv rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt. Výše uvedená řízení, včetně jejich důsledků na postavení žalobce nelze nikterak srovnávat.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. května 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu